ΤΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΕΞΟΔΙΑ.

Planctus, & vota Muſarum

IN AVGVSTISSIMI MONARCHÆ

IACOBI

MAGNÆ BRITANNIÆ, FRANCIÆ, ET HIBERNIÆ REGIS, &c.

Receſſu è SCOTIA in ANGLIAM, *Auguſti* 4 ANNO 1617.

Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι!

EDINBVRGI,

Excudebat Andreas Hart, Anno 1618.

Cum Privilegio, & Gratia Regia Majeſtatis.

SCOTIÆ AD REGEM VALE.

NATE avulſe ſinu noſtro, quanquam oſcula nondum
Sat dederim, amplexu nec ſatiavi animum,
Quid querar, aut culpem? fata hoc, hoc numina poſcunt:
Nec mala duco mihi, quæ bona credo tibi.
Ergo vale, & longos impleto *Neſtoris* annos;
Atque aliquâ ut redeas omnia vince iterum.
Interea, tibi cùm teneris *Amaryllis* in ulnis
Mollior amplexus blanditiaſque feret,
Sis memor, & tacito ducens ſuſpiria corde,
Dic tecum, haud minùs hâc me mea *Phyllis* amat.

SCOTIÆ AD ANGLIAM VALE.

CHARA Soror, ſeu pulchra audire aut maxima mavis,
At ſoror, à charâ ſume ſorore *vale*.
Quâ potui verum conata oſtendere amorem:
Quicquid id eſt, veri pignus amoris ama;
Et cole quem natum mihi, dant tibi NUMINA REGEM
(Nec querar; aut uſquam Numina dura vocem)
Si tamen hoc de te merui, quod amore mereri
Officiive ullâ ſedulitate queam;
Quando tui *Tamiſis* laudabis flumina longè,
Dic, etiam *Forthæ* non inamœna mei:
Et tua cùm felix mirabere pignora mater,
Dic, habet & nulli pignora ſpreta Soror.
Quumque tuos ſpeculo dignos ſpeculabere vultus,
Dic, vultu & noſtra eſt non inhoneſta Soror.

DAVID HUMIUS.

LACHRYMÆ
IN REGIS RECESSV.

SPES levibus malefida alis, vanique labores;
Semper & inſtabili riſus variate ſereno,
Quæque rapis cupidas ſublimis gloria mentes,
„ Quid ſtabile eſt? Quid perpetuum? Sicne omnis in auras,
Sicne abiit fortuna recens? Ruptoque tenore
Mutavit ſubitò tot gaudia, tot lamentis?
O dolor! O lachrymæ! O gemitus! evanida rerum
Somnia! & in fragili fluitantia vota phaſelo!
Quantum O triſtitiæ ſupereſt! pars maxima parvi
Diffluit in Lachrymis miſeris moitalibus ævi.
Nuper at (ah memini,) *Phœbumque*, novemque ſorores
Sollicitabam ardens animi; dignumque tuorum
Plauſibus, & feſto reditu, REX Magne, parabam
Promere Pierio tenuatum in vertice carmen:
Sponte ſuâ noſtris lauri cecidere capillis,
Irrepſitque nocens taxus; miſerabile dictu!
Sponte ſuâ citharæ manibus dum fila retendo,
Flebile neſcio quid choıdæ gemuere; ſoniquc
Diſcordes ſtrepitus digiti elicuere trementes.
Certè ego tum potiùs gemitus planctuſque dediſſem,
Et tempeſtivis oneraſſem cuncta querelis.
„ Sed mens cæca hominum ſortis, caſuſque futuri;
„ Non bene ſcit ſervare modum: nunc omen iniquum
Experior, vacuæque luo deliria mentis.
Inde mihi hæ lachrymæ, hi fletus, miſerandaque fluxit
In numeros nova cura meos; vix plectra, jocoſque
Depoſui manibus, ſubiit cura anxia luctu;
Et dolor; & triſtis non unica noctis imago.
Namque *Caledoniis* quæ lux affulſerat oris,
Candida lux vixdum cœlo quum viſa coruſcum
Exeruiſſe jubar, caput atris nubibus abdit;
Damnavitque diem: tenebris ſic omnia latè
Circumfuſa jacent; poſtquam tibi, Magne, redire
Anglorum in terras, patriæ de finibus almæ,
Iam fixum, immotumque ſedet: nulla ahne rogantum
Supplicia avertiſſe queunt? miſerere precamur,
Et duris faciles adverte O queſtibus aures:

Quid

Quid deſiderium Scotis, IACOBE, relinquis?
Phœbe mane, lux alma mane, radiate mane Sol.
Qualiter in gelido vates *OEagrius* Hæmo,
Amiſſâ *Euridice*, plectro tentavit eburnô
Fila lyræ; numeroſque dedit, queîs ipſa ferarum
Turba ſuper gemuit; viſæque ad carmina quercus
Supirâſſe diu; & tacitum ſenſiſſe dolorem
Humida ſuffuſis lachrymarum flumine venis,
Quamvis continuo duriſſima ſaxa lapillo:
Talis ego; talemque refert mea Muſa dolorem,
Aſſiduis turbata malis; Muſa obruta fluctu
Curarum, duris quam ſæpe exercita fatis
Triſtities afflixit humi: propiuſque ſalutis
Spem poſuiſſe omnem fecit. Iam victa dolore
Pectora ſubſidunt: propiora pericula fatis
Non uſquam; vix ſi unda meam decumana carinam
Verberet, æquoreæque latus cogat dare Brumæ:
Heic ego *Amyclæos* ſupplex nam in vota vocarem
Deprênſus pelago fratres; tibi *Iupiter* undæ
Votivum auderem taurum promittere, ſalvo
Si modò finitimam liceat contingere arenam.
Nunc ſpes interciſa omnis: penituſque reſultat
Mæſtitiæ mihi ſumma dies. Latè omnia, latè
Illuvie, ſqualore, ſitu, macieque feruntur.
O Divi, quidnam hoc, quod per tot fata paratis?
Mortalemne ſedet totis deperdere telis;
Inque vicem variare iras? Date vulnera cuncta
Si qua ſuper; noſtris IACOBUM haud tollite terris.
Ibo ego, & *Iſmario*, ſi quis mihi ſpiritus, *Orpheo*
Flebiliora canam. Certè me ſaxa dolentem
Audierint; ſylvæque etiam, pecudeſque ſequutæ
Accedent lachrymis; & quæ ſtridentibus alis
Aëra tranſmittet liquidum, vaga forte volucris
Ingemet, & motæ ſuſpendens verbera pennæ,
Damnabit ſuperos noſtras miſerata querelas.
Quid tamen ô ſuperos? Non hos miſere dolores
Cœlicolæ nobis; neque enim tam ferrea Divis
Pectora, tu ſolus (Rex) hac de parte *Prometheus*.
Quid fingis graviora tuis? Duram exue mentem
Dum licet: in mediis reditum an molire querelis?
Phœbe mane, lux alma mane, radiate mane Sol.
Vix bis plena vagæ coïerunt cornua *Luna*,
Quum veniens refugis: necdum expectatus, abire,
Rex, IACOBE, paras. Anne ô promittere divûm eſt
Fallere? & (heu!) fraudare tuos felicibus horis!
Non ita cui Clariæ laurus, & limina parent
Muſarum, citharam qui pectine temperat aureo,
Ortygia inviſit lucos; ubi cornea circum

Cretesque Dryopesque fremunt altaria læti.
Non ita Tartarei prudens matrona tyranni,
Septima quum exeruit formoſos *Cynthia* vultus,
Trinacriæ aſcendit colles: quam plurima cingit
Hinc atque hinc *Dryas*; & per colla fluente capillo
Ventilet ut niveas *Zephyri* ſinit aura papillas:
Ipſa vel *OEbalium* pueri de nomine florem,
Narciſſumve legit, ſparſum vel ſanguine *Adonin*,
Aut *Clytien* duri pendentem à lumine *Phœbi*:
Queïs calathos onerans, *Stygii* reminiſcitur ignis;
Conſcia nec primæ jam damnat prata rapinæ.
Te quoque tangit amor patriæ, neque enim horrida cautes
Edidit, aut *Getula* tibi dedit ubera tigris;
Sed te *Pegaſeis* enutrivere ſub antris
Caſtaliâ de valle Deæ: *Charitumque* decorè
Nuda trias lætos oculis afflavit honores.
Hanc ſine nos ſpem ferre tui, ſi crimina noſtra
Tot meruere pati, Rex invictiſſime, pœnas;
„ Quin luimus? mora longa reo mors altera. At ô jam,
Si qua tibi ſuperat ſub pectore cura tuorum,
Phœbe mane; lux alma mane, radiate mane Sol.
Flumina quæ leni vitreum properatis in æquor
Agmine, & ô blando quæ dividis alma ſuſurro
Dulce melos, nemorumque comis interſtrepis aura;
Veſtra *Caledonius* ſi gaudia *Iupiter*, & tot
Lætitiæ bona ſigna pium teſtantia amorem
Accepit; pictâ vectus quando ipſe phaſelo,
Naïadum plaudente choro, *Zephyroque* canente,
Transque *Taüm*, *Forthæque* ſinum: ſi magna voluptas
Lætandi fuerat, nunc ſit quoque tanta dolendi.
Mecum unà gemitus, & ſingultantia verba,
Mecum unà ingentes lachrymarum effundite rivos.
Noſtra ſalus, & veſter amor, pia cura Deorum,
Speſque hominum (hei) patrias Iacobus deſerit oras.
Dux Fergusiade, ſi animum pia ſtringit imago
Antiquæ patriæ, nec tota evanuit illa
Pectoris arcano quondam tibi clauſa receſſu
Scotia, necte moræ cauſas; non ſceptra relinquas
Angla, nec ut ſiſtas Scotorum ſemper in oris,
(Quanquam ô! nam magnum quod habet grave crimen amare?)
Tempus inane peto; dum ſe componere tantis
Curarum mens ægra queat quandoque procellis:
Et diſcat graviora pati. Venaticus ex quo
Tempore cervino ſitientia labra cruore
Proluit, & longis duravit curſibus artus;
Collibus adſueſcit donec robuſtior annis
Audeat aërii ſuperare cacumina montis,
Et ſervare dolos, & fraudem fallere fraude.

Tum

Tum lætus ruit in campos, & culmina nota;
Et Domino obſequitur, curſum ſeu ſiſtere poſcat;
Corripere audito ſpatium ſeu denique ſigno.
Me certè tantus latum hoc protruſit in æquor
Triſtitiæ non antè dolor; ſed enim advena primùm
Melpomenes abſque arte lyram nunc tangere cogor:
Damnatumque choris Muſarum aſſumere plectrum
Invitus jubeor: non hæc, non triſtia *Phœbus*,
Diſceſſus ſed, Magne, tuus mihi carmina mandat;
Carmina quæ rapidas utinam violentia in auras
Diſcerpat *Boreæ*; & madidis *Notus* humidus alis
Immergat pelago; quà turbidus *Adria* ſævit,
Ejectatve fretum quod ſorbuit ante *Charybdis*;
Aut quâ *Scylla* ferox canibus præcincta marinis,
Auditur *Siculo* raucum latrare profundo:
Irrita ſint: fruſtra tantas fudiſſe querelas,
REX IACOBE, ferar: ſed quid mea vulnera ſpecto?
Phœbe mane, lux alma mane, radiate mane Sol.
Ahne fugis? per ego has lachrymas, per gaudia teſtor,
Quæ data ſunt, quoniam ſubitò reddenda fuerunt,
Nil *Ferguſiacis* viſum crudelius oris.
Tu mihi Sol teſtis, tu pernox conſcia Luna,
Perque Polum certo remeantia ſidera curſu.
Non etenim tu ſolus abis; tecum omnia, tecum
Ire parant: Muſæque graves, & cantor *Apollo*,
Et caſtus Veneris Puer, & divina Leporum
Gratia, Letitiæque hilares, & blanda Venuſtas:
Quid ſupereſt niſi triſte *Chaos*, miſerandaque rerum
In luctu facies? & conjurata malorum
Tempeſtas, emiſſa Erebi de vallibus atris?
Ecce tibi modò purpureos quæ *Dædala* flores
Sternebat *Tellus*, mœret deſerta; ſuoſque
Squalida damnavit felici gramine campos.
Flava *Ceres*, miſero non reſponſura colono,
Mæſta ſedet; qualis Siculâ quum lampada ab *Ætna*
Accendens, cunctis natam quæſivit ab oris.
Ingemit obſcuris nemorum *Dryas* abdita in umbris,
Ruraque laſcivæ ſua deſeruere *Napeæ*:
Naiades lachrymis fontes auxiſſe feruntur;
Et *Pan* obſtreperas ſaxo alliſiſſe cicutas.
Ipſe ego, ceu campis demens errabat *Eleis*
Bellerophon, cor uſque ſuum depaſtus, inani
Complebam infelix reſonantia ſaxa querelâ,
Quâ ſubit *Andreiæ* felices cœrula portus
Doris, & expaſſis invitat in oſcula palmis.
Surdaque, ceu noſtros audirent ſaxa dolores
Damnabam: nunc inde pedem revocare volebam
Perditus, in deſerta procul; ſine fine beatos

Exclamans *Zephyros*, qui te, Rex optime, circum
Leniter argutis applaudant ſæpius alis.
Inque alto reſidens viridantis gramine prati,
Collibus aut ſolis, aut vorticibus præruptis,
Pectoris arcanos (heu vulnera dura!) dolores
Mente pia revocans, in fletum nubila ſolvi,
Et ferrugineis obduci clara tenebris
Lumina, ſplendenteſque oculos *Hyperionis* aurei
Optabam, Divis non hæc in vota ſecundis.
Nam tibi ſtat, fixumque animo manet, ire beatas
Anglorum in terras: heu ſors, adverſaque fata!
Phœbe mane, lux alma mane, radiate mane Sol.
Sed quid ego hæc, ſurdas tantum ſi verberat aures
„ Hæc vox caſſa Deum? legum ſervanda poteſtas
„ Ilicet, & quicquid ſuperi mens provida regis
„ Conſilio arcano fieri decreverat olim
„ Non lachrymis, planctuque hominum diſſolvitur, aut vi
„ Frangitur adverſa: ſtat *Ahenea* turris in auras
„ Fatorum titulo, cui lex adjuncta *Neceſſum eſt*;
„ Quam nec *Hyperboreo* properans de monte procella,
„ Æolio aut rapidus laxatus carcere turbo,
„ Aut pelagi ira ferox pugnantibus excita ventis
„ Deſtruat, ant vincat: ſic inconcuſſa reſiſtit
„ Tot cœli, pelagique minis: perge omine dextro,
Perge igitur, tua quò revocant te, Maxime, fata.
Et quamvis patris hinc titulis te oppugnet, & Anglas
Sevocet in terras; ubi dulcia gaudia conjunx
Gratetur reduci, & chariſſima pignora, Carlus
Currat in amplexus; patriæ illinc tangat imago
Mentem animi; tu, Rex, vince alto pectore utrunque;
„ Plus tibi ſit patriæ dici & ſimul eſſe parentem.
Inde tibi ſurget decus immortale coronæ;
Inde tuos cinget viridante fronde capillos
Gloria; & æternum ſtatuet tibi fama trophæum.
Cætera ſint miſeræ plebi, & communia vulgo:
Hoc proprium, Rex Magne, tibi: quo haud altior ullus
Extulit os ſacrum cœlo, tenebraſque reſolvit
Scotorum, & longâ populos ſub pace beavit;
Si Fergusiacos numeres ab origine patres.
Hæc lux immenſum radiantia tela per orbem
Deſperſit quà Sol *Eöo* è gurgite promit
Siderios vultus, & quà caput occulit undis
Occiduis, feſſo ſolvens temone jugales;
Quà campos *Lybiæ*, naſcenti & conſcia *Nilo*
Arva premit, radiis nimio flagrantibus æſtu
Quàque fugit *Boreæ* torpentes frigore terras:
Arvaque *Rhiphæis* multùm damnanda Pruinis,
Si non luce tuâ, & radiis propioribus *Arcti*,

Frigoribus,

Frigoribus, triſtique hyemi ſolatia ferres.
Fortiùs huc igitur radios, & ſpicula vibra;
Utque *Caledoniæ* tepeant face frigora Brumæ,
Hoc unum precor (ô!) ſi non licet omnia, quum jam
Phœbe abeas; lux alma abeas; radiate abeas Sol.
Claude reluctantes tenebroſo in carcere fratres,
Ventorum ô domitor; vaſti & ſuper injice montis
Fragmina; nec madidis Auſter petat aëra pennis,
Obducens piceâ totas caligine terras;
Nec ſine ut effuſis *Boreæ* inclementia habenis
Bacchetur per inane furens; nec turbidus *Eurus*
Aëris in latis circumſtrepat undique campis
Horriſonùm: ſoli Zephyro ſit copia cœli.
Hic ſemper placidis IACOBO aſſibilet auris,
Dum *Thamiſis* ripas, & paſcua grata Camœnis
Ille rudex teneat; conjux ubi blanda *Favonî*,
Inter diffuſas per candida colla *Napæas*
Cæſariem flavum, blandùm ſpirantibus inſtat
Floribus: & vario depingit prata colore.
Hîc vellet miti *Zephyrus* ſtabularier antro,
Siqua fides verbis; & ſe putat eſſe beatum
Si quando *Ænariæ* licuit diſcedere campis:
Conjugis ut fuſus gremio, viridantia Tempe
Inter, & æternos *Thamiſæi* ruris honores
Inſpiret molles animas; blandùmque IACOBO
Murmuret, & dulci ludat circum ora ſuſurro,
Sic zephyri levis aura adſit, ſive eſſeda pictis
Conſcendat formoſa jugis, ſive ire per altum
Et tentare fretum ratibus quandoque placebit.
Turgida ſic toto diſcedant flamina cœlo;
Nubilaque horrendo terram obfuſcantia amictu;
Sic quicquid nimio vel adurit prata calore,
Frigore vel triſti ſurgentes deterit herbas,
Exul eat: *Scythiæ* gelidis ſeſe occulat oris
Triſtis hyems; *Lybiæque* procul deſerta peragret
Æſtus, & inſani poſitos ſub ſidere *Cancri*.
Sic, ô Magne parens, cujus tremefacta verendo
Iudicis à vultu, quum juſtam accenderis iram,
Subſidit Tellus; quem nil, quod jam eſtve, fuitve,
Vel quod erit quandoque, latet; qui cuncta tenore
Perpetuo ſtabilita regis; Regum altior omni
Imperio ſolus; qui ſceptra, decuſque *Tiaræ*
Regibus, & magnum præ aliis largiris honorem;
Ut te unum agnoſcant Dominum; patrique benigno
Supplicibus votis, & mentis thure litantes,
Iura tuis populis ulla ſine fraude miniſtrent;
Sic, ô Magne parens, famulum dignare favore
Uſque tuo: ſceptrumque bea: reducisque, ut euntis,

Oſtendas populo felicia Principis ora.
His certò immenſum nutu qui temperat orbem
Annuet; hæc rata vota dabit. Tu dirige tutos
Saxonidûm in terras conſtanti tramite greſſus;
Uſque tamen patriæ memor, ô REX optime, amatæ.
Iamque vale. Lachrymis in mœſta cadentibus ora,
Plura loqui gemitus vetat, & dolor altus, in imo
Pectore ſuppreſſus; qui dum ſe non capit ipſum,
Nec queſtus capit ipſe ſuos; confuſus, & unum hoc,
Dum graviora parat, magno de vulnere anhelat;
Phœbe vale, lux alma vale, radiate vale Sol.

IOANNES LEOCHÆUS.

LESSVS MVSARVM
IN REGIS REGRESSV IN ANGLIAM.

QUÆ modò gaudebat Muſarum læta corona,
Triſtis in adverſâ lumina figit humo.
Nec ſolito clangore canunt, pia turba, Poëtæ;
Nuper ut in noſtris concinuere plagis.
In luctum & lachrymas, in triſtia carmina vertit
Phœbus, & e fronte florea ſerta cadunt.
Nuper pimpleio cortina ſonabat ab antro;
Nuper & argutos plectra dedere modos:
Nuper *Apollineâ* ſubnectens fronde capillos,
Sidera pulſabat vertice ſacra cohors;
Dum celebrant reducem te, quo decet ore, tuaſque
Laudes, pieriâ dulcè ſonante tubâ.
Felix illa dies, niveoque notanda lapillo,
Hei mihi quàm diſpar nunc venit iſta dies;
Quâ *Phœbi* delubra ſilent, jacet æger *Arion*,
Orpheus in latebras, Arcas ad antra fugit;
Muta chelys, tacitæque lyræ, ſurdæque Sorores,
Et concreta gelu caſtalis unda riget.
Iam ponunt Vates lemniſcos atque corymbos;
Pro lauro cingit tempora taxus iners.
Læta decent lætos ea ſplendida ſigna Poëtas,
Convenit hæc noſtro mœſta corona ſtylo.
Tandem, eluctati languenti è pectore carmen,
Cœperunt tenui ſic ſimul ore queri.
Cultor & antiſtes, Princeps doctiſſime Vatum,
Quique foves doctos, doctior ipſe, viros.

Quem

Quem non pœnituit ſtudiorum & nobilis otî,
    Nympharumque choros, & pia caſtra ſequi.
Siccine, ut inviſas, vacuas relinquis athenas,
    Gloria Muſarum, pieridumque decus?
Exceſſere unà comites te cum duce Muſæ,
    Diffluxere omnes Bellerophontis aquæ.
Quò te cunque feras, quoquò veſtigia vertas,
    Se Socium placitæ jungit Apollo viæ.
Migrantes ſacro mœſtæ Lebethrides antro,
    Nunc ſumptis alis corripuere viam.
Quàm malè fraudatur tantis tua Scotia donis,
    Anglia ut exultet numine læta tuo!
Anxia mœſtorum fuit hæc querimonia vatum:
    Fletibus excitæ condoluere Deæ.
Prima *Minerva* dolens lachrymis venit obvia noſtris
    Sindone cum pullâ, Gorgonis ora tegens.
Clio triſtè canens humectat flumine vultus;
    Et lacerat teneras *Calliopeia* genas.
Leſboüm renuit *Polyhymnia* tendere plectrum;
    Et cohibet tacitam mœſta *Thalia* chelyn.
Multa gemens *Erato* ſuetos ad tympana ſaltus
    Improbat, & fidibus jam negat eſſe locum.
Suaviloquos calamos *Euterpe* fletibus implet;
    Melpomene tragicè triſtia fata gemit.
Vrania hinc clamat; plorat quoque *Terpſichore* illinc;
    Illa comam digitis appetit, iſta genas.
Diſcordi ſtridens auditur *Nania* chordâ,
    Triſtis & abjectâ luget *Apollo* lyrâ.
Nunc fugit, & tenues cedit chorus omnis in auras;
    Pellit & ad luctûs aëra, pellit aquas.
Sic aër luxit conſumptis undique nimbis,
    Vt jam, quas plueret, non reperiret aquas.
Flumina ſic flêrunt, ut quâ modo lembus adibat,
    Currat inoffenſis ſicca quadriga rotis.
Sed longè ante omnes luget tua patria tellus,
    Atque ſuum meritò plangit abeſſe patrem.
Spe fraudata ſuâ, & propriò tua Scotia Rege.
    Principis erepti publica damna dolet.
Scilicet, ut puppis ſine remige, currus habenis,
    Orba viro conjunx, matre puella, gemit.
Cur tua ſubducis miſeris pereuntibus ora,
    Eheu non iterum fortè videnda tuis?
Fluctibus in mediis navem, Palinure, relinquis,
    Deſeris & medio turgida vela mari.
O patria, ô divum domus, ô celeberrima quondam
    Ora caledoniæ deſita, mœſta jaces!
Hoc tibi ſolamen miſeræ ſed denique reſtat,
    Anglia quòd Regi eſt ſubdita facta tuo.

Nec mirum pardos tandem parere Leoni,
Debent qui Dominum noſcere jure ſuum.
Vicimus ergo pares, victi ſine clade viciſſim,
Et ferimus parili conditione jugum.
Obſequiiſque pares ita teque tuumque tribunal
En colimus, neuter cedat ut officio.
Fortunati ambo, niſi quòd ſplendore beabit
Vultus ſacra tui rarior aura tuos.
Reddiderat Patriæ dudum te fera voluptas,
Vixque tuis viſum *Saxonis* ora trahit.
Quàm decus omne tuis, tam nunc dolor omnibus abſens;
Ni placet alternas ire redire vias.
Vt deſiderium vultus, quo pectora tabent,
Certa revertendi ſpes recreare queat.
Exoritur clamor te decedente tuorum,
Et vox adverſis rupibus icta redit.
Multa ſenex mœret, juvenis, puer, omnis & ætas,
Et feriunt palmis ſexus uterque ſinus.
Templa, urbes, arces, reſonant & atria planctu:
Pulſa ſonant mediâ pectora mœſta viâ.
Flemus & in longas ſuſpiria ducimus horas,
Et vox triſtitiæ teſtis ad aſtra volat.
Impediunt lachrymæ crebris ſingultibus ora,
Vix valet extremum dicere lingua Vale.
Oſcula & amplexus dulceis abruperit Anglus;
Et ſacro haud liceat ampliùs ore frui;
Non feret ulla dies tamen ut mutemur in ævum,
Quin vetus in fido pectore perſtet amor;
Quin te viſceribus fixum, chariſſime, noſtris
Mens bona ſemper amet, te bene-fida colat.
Neve putes, longâ quamvis regione remotus
Abſis, nos curam ponere poſſe tui.
Antè canem lepores, & amabit capra leones,
Ibit apro vulpes, & comes agna lupo,
Et ſine lite loquax rigido cum conjuge concors,
Tetrica cum vieto ſponſa ſedebit anus;
Garrula conveniet cum *Palladis* alite cornix;
Accipiter turdo fidus amicus erit;
Pendebunt ſummâ pandi delphines ab ulmo;
Vomere cæruleas taurus arabit aquas;
Phœbus ab occaſu currus convertet in ortum;
In caput acta ſuum verſa recurret aqua;
Parraſis occiduo citiùs cadet Vrſa profundo;
In chaos antiquum terra fretumque ruet;
Quàm nos immemores capiant oblivia veſtri,
Deficiatve ullo tempore noſter amor.

Gualterus Bannatinus.

CHARITVM ABREDONENSIVM

PROPEMPTICON

Regiæ Majeſtati extremis
Scotiæ finibus excedenti.

AD CALLIOPEN
PRAELOQVIVM POETAE.

QUID me tenacem propoſiti vocas
Ad antra rurſum (CALLIOPE) *ſacra,*
Ardentiori quæ creatis
Cælo animis reſerant ſorores?

Non quæ fatigent me ſalebræ vides,
Queis tortuoſi callis inhorruit
Anfractus ad Pindi *vireta*
Ambiguo ſinuoſa flexu?

Nec quæ jacentis robora pectoris
Devexa rerum pondera prægravent,
Hinc Regiâ ex alto coronâ,
Hinc Equitum rutilante turmâ?

Splendore quorum luminis intimi
Caligat omnis ſic acies, velut
A luce, cùm Auſtrinis ab undis
Sol radiat propiore flammâ.

Ergo obſtinato pectore barbiton
Sacro Camœnis poſte refixeram,
Seu Doriâ, Lydâve *jactet,*
Seu Phrygiâ *melos arte fuſum.*

Verum, en! fugacem mox retrahis Patrum
Me voce, quorum conſiliis viget
Devana, *dum æternis recondunt*
Grati animi nova ſigna faſtis.

Quocirca amœnos pande Heleconii
Collis receſſûs carmina Patribus;
Ut digna fundam mente dio
Ambroſiæ riguâ liquore.

Vel, faſtuoſè ſi renuis, lege
Tendat ſupremis qui gradibus chelyn
Pro re ſonaram; ſic & ultrà
Nec Superûm numeri quid auſi.

DAVID WEDDERBURNUS

Abredonenſis.

PROPEMPTICON
CHARITUM ABREDONENSIUM.

SISTE rotas, currûs ferventes ſiſte: querelis,
Et lachrymis impende moram, quas fundere mœror
Rege abeunte jubet; brevis hæc modò, poſcere fas ſit.
Voſque Deæ, aurigæ Regis, fluitantia lora,
Et volucres inhibete axes: anne hoſtica tellus
Quæ vobis linquenda? ſui dulcedine Regem
Patria nec mulcet ſolitâ, nec cura ſuorum?
Nec lachrymæ miſeris confuſæ queſtibus udæ?
Sed ſi certa animo Regi ſententia ſedit,
Natali remeare ſolo, felicibus oro
Auſpiciis pergat, cedens felicibus arvis.
Aſt unum ſine fraude mihi fas poſcere Regem;
Dum properat, lentus properet, ſpatiumque loquaci
Vel modicum noſtro velit indulgere dolori.
Hæc ubi Præcurſor, referunt ſua lumina Divæ.
Primaque RELLIGIO, quam Myſtæ, & pſallere docti
Circundant, horum vox aurea miſſa per aſtra

Innumeros

Innumeros numeros, & non imitabile carmen
Sic ciet, ut Philomela homini priùs æmula, cedat:
Threïciumque ſui pudeat, ſe judice, vatem.
In Patriam hinc Pietas ſequitur, quæ candida tota
Dum præit, & molli flexu moderatur habenas,
Vſque Caledonios peramico lumine fines
Reſpicit: at comitem lentam Prudentia lentè
Increpat, atque ultrô quanto via longa labore
Corripienda monet: ſequitur Constantia, Diva
Quam fovet amplexu ſuperis Astræa relictis.
Æquior hæc votis ſiſtit revocatque ſorores.
Interea accurrunt Charites, veneranda propago;
Eunomiâ prognata olim, par omnibus ætas,
Par ſpecies; Aglaia, Thaliaque, lætitiæque
Euphrosyne mater priùs, at nunc triſtior axem
Prona petit, ſupplexque humili ſic voce profatur.
Ergone abis Regum flos unice? nec tua ſpectas
Gaudia, ut has oras tecum fugitiva relinquant?
Aut hæc noſtra quibus permutes finibus arva?
Gens armis, opibuſque potens adeunda, fatemur;
Et quam temperiê cœli, quamque ore diſerto,
Quam ſpeciê angelicâ melior Natura beârit:
At non illa tibi prima incunabula, lucis
Non primæ uſuram, primos non aëris hauſtus
Contulit. Has laudes terra hæc ſibi vendicat una.
Et tamen hanc linquens illam tibi deligis unam.
Ergo ſuum ſylvis Aquilo minitatur honorem
Decutere, & Dryadum nemora inter frondea ſcenis
Illuvies, nec Paſtorum pæana canentum
Naïades ſociæ, (per te Paſtoribus etſi
Uberior ſolito merces) pecudeſque ſuëtæ
Luxuriare priùs, mutæ; mutæque volucres,
Æthera quæ liquido cantu mulſere, potitæ
Dum te Rege ſuo: zephyri non aura ſuſurris,
Non ſtrepitu rivi, non flumina murmure gaudent.
Quin etiam fama eſt Nymphas ſub rupe jacentes
Non vitreo undarum notos ſub marmore luſus
Fingere, vel ſaturare hyali ſua penſa colore;
Sed deſiderio lento tabeſcere, & uſque
Te veniente die, te decedente vocare.
Paſtum averſati cervi, damæque fugaces
Lucem averſatæ, ſolis procul in dumetis
Vitam ægramque inopemque trahunt: licet immemor artis
Delia tela, tot & comites, ſeque abdat in antris:
Nam neque jam cordi comites, neque tela, receſſus
Te nemorum linquente ſacros, & amœna vireta.
Quin, ne ipſum luctûs exſors cœlum, ecce repentè
Scotorum jam adverſus equos Sol jungit ab oris,

Conditus in nubem, & Lybiæ devexus in auſtros;
Sol comes inde tui acceſſûs, comes inde recurſûs.
Sic obſtricta tibi eſt cœleſtia cernere ſigna!
Quæque Vrbes nuper lætæ nova carmina Regi
Præſenti cecinere tibi, plauſuque frementes
Indulſere choris, epulis & ubique paratis
Regifico luxu, ſociorum aſſueſcere menſis
Queiſque voluptati ſocios, queis numina teſtes
Affectûs (qualis tandem genitore reducto
Diſtinuere diu quem trans maris æquora venti,
Pertentat natorum animos, parvoſque nepotes)
Nunc vice (ut haud unquam conſtant ſibi gaudia!) verſâ
Et tecum ereptis Muſis ſe ſolvere luctu
Heu nequeunt. Talis tanti eſt præſentia Regis!
Hactenus: & lachrymis in mœſta cadentibus ora
Cætera non potuit: ſubit hinc Aglaia ſerenâ
Fronte magis, niveas atque interfuſa papillas
Gratia lætitiam lachrymis immiſcet amaris.
Hæc autem. Hunc Vrbes preſſerunt corde dolorem
Scotia quotquot habet: non has ſibi conſcia virtus,
Non fœcunda virûm tellus, non atria cultu
Splendida regali flectunt. Tu quippe Camœnis
(Vnde tuis fluxit numeris non publica vena)
Dum comitatus abis, Rex Maxime, pangere carmen
Heu meritum nequeunt, memoreſque expendere grates,
Quas Tibi, quaſque choro Procerum, Comitumque tuorum,
Angligeniſque, tuis Satrapis, tua Scotia debet.
Luget Edinburgum hoc regni caput: hoc Taodunum
Cœligenûm donum: Sterlinum: Glaſcua: Fanum
Andraæ, Aonidum columen, Sophiæque palæſtra.
At tam ſupra alias Abredonia mœſta ſorores,
Illa tuum quàm ſupra alias perſenſit amorem:
Quem ſi non jactet, jaceat jam inglòria, & omni
Parta tot hoſpitii officiis laus concidat ævo.
Nam Ptolemæi etſi Devana Abredonia ſæclo
Dicta olim (Dea Deva velut) ſe mille per annos
Quingentoſque ſtetiſſe probârit, mille per annos
Quingentoſque tamen majora haud munera nacta eſt.
Hujus enim ille alter tu Conditor; utque Camillus
Romæ, ſic noſtræ renovas fundamina ſedis
Prima, tuo ſummo tibi ſuffragante ſenatu.
Nec ſatis hoc, iſti ſed dum præludis amori,
Illuſtres huc miſſi Equites; ſic ſe ore ferentes,
Vt qui non ullis veterum virtute ſecundi.
Scilicet his placuit Bona ſic Concordia (noſtræ
Lemma urbis) noſtris adſcripti ut civibus omen
Firment, jam leges fatorum poſcere, Gentem
Vtraque ut auſpiciis Gens his coaleſcat in unam.

Ergo

Ergo ſuo donec volventur ſidera lapſu,
Dumque mari fluctus, dum littora fluctibus, alti
Littoribus ſcopuli, ſcopulis impervia teſqua;
Hic ſemper durabit amor, Concordia & iſta
Noſtra perennabit ſtabilis, ſtabilique recondet
Pectore vos Equites, fortiſſima pectora, noſtro.
Tuque Gerarde tuo Regi quàm proximus, iſte
Tam te amor excipiet propiùs, teque inclyte Zutche,
Æquant quem Proavûm tot ſtemmata Cœlitibus Dîs,
Pendruckoque fides, & fallere dextra Gorino
Neſcia conſtabit, ſua Leido & gratia, cujus
In partem Theobalde venis cognomine Gorga.
Huc ades ô Spencere animi pars intima noſtri,
Et Knightly, quem nulla dies aboleverit altis
Pectoris ex adytis, Stephano quæ pandimus, atque
Rayo, & Catveleo, tum Friendo, Hilloque; tibique
O noſtræ Camerari Urbis laus celſa, ſagaci
Volfio, & omnigenûm ſpecies queis magnus Apollo
Herbarum, medicaſque dedit pernoſcere vires.
Exacta ô divûm vobiſcum tempora! quali
Aurea perpetuo fluxerunt ſæcla tenore.
Namque, ut nos hilares ſolida inter gaudia noctes
Egerimus, teſtes veſtro hoc clamore ſecundo
Quæ fremuere viæ, Bon-acord, Abredonia teſtis;
Teſtes tot choreæ Bacchi inter pocula lætæ;
Pocula, Edinburgi tot convivalia veſtro ——
—— noſtræ Urbi, noſtræ toties exhauſta ſaluti.
Meneſioque Equiti, toties cui ſplendor avitus
Meneſidûm, & meriti tribuit jam gloria faſces
Conſulis, indigenûm miſſos ab origine patrum.

Macte animi Salomon alter! quàm prodis amorem
Tu lectos mittendo Equites Aquilonis ad oras,
Tam vim judicii & mentis regalis, honores
Accumulando iſtis, quos tractûs nubium in altos
Evehit incoctum generoſo pectus honeſto.

Hæc Aglaia: Preces ſuperaddit tertia, curru
Iam fugiente: dies namque inclinabat Iberi
Gurgitis ad metas; oculis tamen illa ſequuta
(Dum licuit) currum, cupidæque faventia menti
Longiùs aſſueto cernebant lumina, vota hæc
Dum geminat, tenditque manûs cum voce ſupinas.

Vos arva, atque metûs mihi conſcia flumina, Regi
Siqua ſecanda meo, veſtros ſic uſque colonos
Soſpitet alma Ceres: undaſque recludere dulces
Sic aveant Nymphæ, nitido ac argenteus ore
Fons ſaliat, vivus ſcatebriſque perennibus auctus;
Finibus incolumem hunc Tamiſinis reddite, Regni
Delicias triplicis: quibus an quid majus ab arce

Sol videt æthereâ ? gremio vel dædala tellus
Concipit Oceani refluis quà cingitur undis ?
Voſque Euri cohibete animos, iraſque minaces;
Turbida ne valeant effundere nubila vires.
Sibilet aura tamen leviòr, quæ Regis ad aures
Molliùs iſta ferat: Regis tenet ANGLIA corpus,
Quin animumque: ſed uſque animi hujus SCOTIA pars ſit:
Dixerat. Aurigæ torto inſonuere flagello:
Luminis intereà, frænis per aperta ſolutis
Æquora, præcipitans aciem jam effugerat axis.

BON-ACCORD.

FINIS.

MVSEVM BRITANNICVM